

Strona w postępowaniu głównym

POLBUD – WYKONAWSTWO sp. z o.o. w likwidacji

Sentencja

- 1) Artykuły 49 i 54 TFUE należy interpretować w ten sposób, że swoboda przedsiębiorczości ma zastosowanie do przeniesienia statutowej siedziby spółki utworzonej na mocy prawa jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego w celu przekształcenia jej w spółkę prawa tego innego państwa członkowskiego, w zgodzie z warunkami ustanowionymi w ustawodawstwie tego ostatniego państwa, któremu to przeniesieniu nie towarzyszy przeniesienie miejsca rzeczywistej siedziby rzeczony spółki.
- 2) Artykuły 49 i 54 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, które uzależniają przeniesienie statutowej siedziby spółki utworzonej na podstawie prawa jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego w celu przekształcenia jej w spółkę prawa tego innego państwa członkowskiego, w zgodzie z warunkami ustanowionymi w ustawodawstwie tego ostatniego państwa, od przeprowadzenia likwidacji pierwszej spółki.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 października 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Kehl – Niemcy) – postępowanie karne przeciwko I

(Sprawa C-195/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Transport — Prawa jazdy — Dyrektywa 2006/126/WE — Artykuł 2 ust. 1 — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Pojęcie „praw jazdy” — Zaświadczenie o zdaniu egzaminu na prawo jazdy (CEPC) upoważniające jego posiadacza do kierowania pojazdami na terytorium państwa członkowskiego, które wystawiło to zaświadczenie przed wydaniem ostatecznego prawa jazdy — Sytuacja, w której posiadacz CEPC kieruje pojazdem w innym państwie członkowskim — Obowiązek uznawania CEPC — Sankcje nałożone na posiadacza CEPC za kierowanie pojazdem poza terytorium państwa członkowskiego, które wydało CEPC — Proporcjonalność]

(2017/C 437/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Kehl

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

I

Przy udziale: Staatsanwaltschaft Offenburg

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy, a także art. 18, 21, 45, 49 i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu państwa członkowskiego, na którego podstawie owo państwo członkowskie może odmówić uznania zaświadczenia wydanego w innym państwie członkowskim, potwierdzającego istnienie uprawnienia jego posiadacza do kierowania pojazdami, jeżeli zaświadczenie to nie spełnia wymogów wzoru prawa jazdy określonego przez rzeczony dyrektywę, nawet w wypadku, gdy wymogi wydania prawa jazdy ustanowione przez tę dyrektywę są spełnione przez posiadacza owego zaświadczenia.

- 2) Artykuł 2 ust. 1 dyrektywy 2006/126, a także art. 21, 45, 49 i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie nakładało sankcję na osobę, która mimo iż spełniła wymogi wydania prawa jazdy przewidziane przez tę dyrektywę, kieruje pojazdem silnikowym na jego terytorium, nie posiadając prawa jazdy zgodnego z wymogami wzoru prawa jazdy przewidzianego przez rzeczoną dyrektywę, i która, w oczekiwaniu na wydanie takiego prawa jazdy przez inne państwo członkowskie, może wykazać istnienie swojego uprawnienia do kierowania pojazdami nabytego w tym innym państwie członkowskim jedynie za pomocą wydanego przez to państwo tymczasowego zaświadczenia, pod warunkiem że sankcja ta nie jest nieproporcjonalna w stosunku do wagi danych czynów. W tym zakresie do sądu odsyłającego należy uwzględnienie, w ramach oceny wagi naruszenia popełnionego przez zainteresowaną osobę oraz surowości sankcji, jaka miałaby zostać na nią nałożona, jako ewentualnej okoliczności łagodzącej, faktu, że zainteresowana osoba uzyskała uprawnienie do kierowania pojazdami w innym państwie członkowskim, poświadczone istnieniem zaświadczenia wydanego przez to inne państwo członkowskie, które to zaświadczenie zasadniczo zostanie wymienione przed jego wygaśnięciem, na wniosek zainteresowanej osoby, na prawo jazdy zgodne z wymogami wzoru prawa jazdy przewidzianego przez dyrektywę 2006/126. Sąd ten powinien także zbadać w ramach swej analizy, jakie realne zagrożenie dla bezpieczeństwa drogowego stanowiła zainteresowana osoba na jego terytorium.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 18.7.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 października 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Majid Shiri, znany również jako Madzhdi Shiri.

(Sprawa C-201/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 — Ustalanie państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrywanie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego — Artykuł 27 — Środek zaskarżenia — Zakres kontroli sądowej — Artykuł 29 — Termin przeprowadzenia przekazania — Brak dokonania przekazania w wyznaczonym terminie — Obowiązki odpowiedzialnego państwa członkowskiego — Przeniesienie odpowiedzialności — Wymóg decyzji odpowiedzialnego państwa członkowskiego]

(2017/C 437/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Majid Shiri, znany również jako Madzhdi Shiri

przy udziale: **Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl**

Sentencja

- 1) Artykuł 29 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca należy interpretować w ten sposób, że jeżeli przekazanie nie zostało przeprowadzone w sześciomiesięcznym terminie określonym w art. 29 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia, odpowiedzialność zostaje z mocy prawa przeniesiona na wnioskujące państwo członkowskie i odmowa przejścia lub wtórnego przejścia danej osoby przez odpowiedzialne państwo członkowskie nie jest konieczna.